

רוחל מרחלת על כל העולם

(המשך ממעמד 34)

הקסם שבדבר: אם אין דרך אחרת מסכים. ואשאר צוואה לבני שיעשו מהפכה: אך על המעטפה אכתוב: "לפחות חמש שנים אחרי חנוכת המדינה העברית". — בדקתי נפשי כמה פעמים לראות אם באמת אלו הן הרגשותי, ובטוחני שכן...

היחס אל יאיר שטרן

מה היה יחסו של אבי אל יאיר? פעם סיפר לי שקצין מיפקדה פולני אמר לו כי אברהם שטרן זה מזכיר לו דמות של קצין פולני. בפיו של קצין המיפקדה הזה היתה זו, כמובן, מחמאה. אבי לא חשב כי לפולנים יש קצינים כאלה. נדמה לי שהוא העריך את יאיר בלי שיאהב אותו. בטוח אני כי את דויד רויאל, זה החייל הישר, אהב יותר, אך ביאיר התחשב. אני סבור גם כי לא פעם התרגז על פעולת המחתרת והחתימה שאירגן יאיר בבית"ר של פולניה. אלא שרוגז זה, אם היה, שטחי היה. הוא לא התייחס לדבר ברצינות יתירה.

קיבלתי מאבי את החרובן

הגדול ביותר בכל ימי-חי...

יצאתי לפאריס כדי להציע לאבי שיטיל עלי את התפקיד המרכזי באייר-גוזה המחודש של התנועה. הגעתי לבירת צרפת אור ל-1 בינואר 1936 וקיבלתי מאבי את החרובן הגדול ביותר בכל ימי-חי: אין... נכון שהתנועה מתפוררת. על גבעון... אפשר לסמוך. אני מזלזל באנשים יקרים וחשובים ומעליל עליהם עלילות. אני מגויס בתיאור סכנת המאר-רעות. כל נסיעתי אינה מעידה אלא שאינני מסוגל לשבת במקום אחד ולעבוד בשקידה.

עד כאן לקט מתוך דברי אבי. הוא אמר עוד הרבה דברים אחרים, אך כולם באותה רוח. הוא אומנם שמע אותי בסבר-לנות, אך סירב בתכלית להאמין בנכונות דברי. הוא ציווה עלי לחזור מייד לנהריים ולהפסיק להתערב בעניינים שאינם נוגעים לי.

הפגישה האחרונה

הוא לא האמין — לא רצה להאמין — במילחמה הממששת ובאה. אך הרגשת הדחיפות הנוראה לא סרה ממנו אף רגע. הוא דרש להגביר מייד את כל המאמצים לביצוע תוכנית ברדבד ואף יותר.

אז גם עורר את האפשרות שיבוא הוא עצמו לארץ באורח בלתי-חוקי ותנאי-התנהגות: "אם אסור, תתמרדו ואל תפסיקו את המרד". עלי הוטל לברר עם דויד רויאל מה דעתו, ומצד שני לדי-אוג להשגת ספינת-נחיתה מתאימה שבעזרתה יוכל להגיע לחוף בלי להיתפס. ישי לזכור שלפני גיוסו של הצי המלכותי הבריטי לציד ה"בלתי-ליגאליים" היינו עדיין מצליחים להוריד לחוף מעפילים שלא היו נתפסים. ותנאי נוסף התנהג: אף מלה לאמא. פן תדאג.

הוא דיבר הרבה בענייני הבריאות. על עצמו סיפר שהוא מתעייף על נקלה ממאמץ פסי, אך לא דיבר על מחלת-הלב. ביחוד דאג לבריאותה של אמי.

הגעתי לכפר ההוא ב-26 ביולי וב-2 באוגוסט יצאתי. בינתיים התעכבתי יומיים בעניין צדדי בקירובת-מקום. בסך-הכל הייתי עם הורי חמישה ימים.

בתום הזמן הזה ליווני אבי באוטובוס הקטן והרעוע היורד בדרך ההררית, מרחק של כמה שעות נסיעה מוואלס שבהרי הסוויזים עד לעיר ואלנס שבצפון דאר-בון. אמי לא נסעה משום-מה; אולי לא הרגישה עצמה בטוב באותו יום.

וכך אני זוכר אותו, זוכר ממש, כשהוא עומד על הרציף, מואר באור השמש השוקעת ומנפנף בידו אלי, אל הרכבת הנוסעת.

כעבור שנה בדיוק קרה האסון. אני הייתי אז בעכו — אבל זה סיפור אחר...

• ברגוריון שלח העתק ממיכתב זה לידי ערי ז'בוטינסקי, במלאת חמש שנים למדינת ישראל, בשנת 1953. ** אברהם תחומי.

חנה לסדאן וגיל שגיא הלחץ לא עזר

איש הציבור והמזכירה בהריון (חלק ג')

אתם זוכרים שסיפורי לכם איך המזכירה היפהפיה נכנסה להריון מאיש הציבור, שהיה הבוס שלה (העולם הזה 2247) ונסעה לה לארצות-הברית, כפי הנראה כדי לחזור משם עם ילדו של איש הציבור ועם תעודת-ההישרואל? אתם גם זוכרים מה שסיפורי לכם בשבוע שעבר בחלק ב' של הסיפור (העולם הזה 2250), שאישה-הציבור נסעה לארצות-הברית. הוא פשוט התגעגע. אני יודעת שאישה-הציבור הוא עשיר מופלג, אחד העשירים במקצוע הפרטי שלו, ולכן זה לא נראה לי בעיה שהוא הולך למישרד-נסיעות, קונה כרטיס ורואה את שאהבה ליבו.

אבל מסתבר שהעניינים לא כל-כך פשוטים. האיש אמנם עשיר, והאיש אמנם אוהב את אהובתו, אבל הוא גם אוהב את הכסף, בין האהבה ובין לשלם כסף עבור הכרטיסים, המרחק אצלו גדול. האיש, כך מספרים לי עכשיו אותם המכירים אותו טוב, הוא חסכן מופלג.

אז מה עשה אישה-הציבור? בא אל אחד המוסדות בארץ, מאותם שאף פעם לא שלפיק להם הכסף והם צריכים מיליונים של תרומות, והציע להם הצעה: "אני אסע כמה פעמים לארצות-הברית ואגייס עבורכם כספים. חינם אין כסף."

אנשי המוסד לא ידעו איך להודות, לאישיות כמוהו, שתגייס עבורם כספים בארצות-הברית, ועוד בחינם. מובן, שלא היה איכפת להם לשלם את הכרטיסים והוצאות הנסיעה שלו.

אז כמו בכל רומן מודרני יפה, לא רק שהאיש נמצא עתה על הקו תל-אביב — ניו-יורק — תל-אביב ורואה את אהובתו כימעט באותה התדירות שאתם רואים את הבעל והאשה שלכם, אלא שזה גם לא עולה לו כסף.

אמת בפירסום

אתם בוודאי זוכרים שלא מזמן סיפורתי לכם על יופי של רומן שמתנהל בשקט בג'ויא. אני אזהבת לדווח לכם על דברים יפים שמתרחשים בעיר הגדולה, תל-אביב. גיל הוא יופי של גרוש בן 33 ואבא לילד. אני זוכרת שמיד עם התחלת הרומן עזבה חנה את דירתה ועברה להתגורר אצל הגבר החדש שלה.

יכאן קרה דבר מעניין. הפתעתי הרבה הסיפור הזה על חנה וגיל התפרסם כמו שריפה בשדה-קוצים וכימעט בכל עיתון היה כתוב שהשניים עומדים להינשא. קודם כל הרגשתי מאוד-מאוד גאה שאני כתבתי על כך ראשונה. זהו שיגעון קטן שלי. אלא שמאוד תמהתי על דחיפות הפירסום הפיטאומית. אני יודעת שבתקופת התקדמות הרומן הקטן הזה, דחפה חנה לכיוון של חתונה, ואולי אחת הדרכים היתה להביא את הבשורה לאוזני גיל הסרבן, דרך העיתונות.

התוצאה: היום הם כבר לא יחד. פרידה. גיל לבד. חנה לבד.

לא שאני דואגת לשני אלה שיישארו הרבה זמן בודדים, חסיוחלילה. אלא שאני שר ללמו לקח מהעניין הזה. איך כותבים בסיפורת הילדים: מסר השכל. אפשר גם לסכם את העניין בשתי מילים — אמת בפירסום.

אורח פורח

אני מוכרחה לספר לכם על האורח שביקר בארצנו הקטנטונת בשבוע שעבר. פעם היה מנחם נפח בחור מקריית-חיים שליך חיפה. היום, ולא רק אני חושבת כך, הוא אחד הציירים היותר מוכשרים לא רק בקריות אלא בארץ כולה. למי שלא מתעניין באמנות אני יכולה להזכיר את הרומנים המפורסמים שלו עם הזמרת אלנה רובינא, עם השחקנית דליה לביא ועוד יפות וטובות של אותם זמנים. זכורים גם לטובה נשואיו לכוכבת הטלוויזיה האנגליה ריאנה ריג, זו ש-כיכבה בסדרה שהוקרנה גם בארץ ונקראה הגומליט.

אני מוכרחה לציין שהגבר ששנותיו

מנחם נפח הישראלי לא מולידות

אינן ניכרות על פניו וגופו, כמעשה כש-פים, הוא בעל טמפרמנט חם. כיאה לכל ילד קריית-חיים, ואני זוכרת הישב איך העיף מחלון הקומה התשיעית של מלון תל-אביב גדול את מזוודתיה הארוזות של אשתו האנגליה, באחד מביקוריהם כאן.